

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO.

LETNIK XL.

1920.

ŠTEVILKA 5.

STANO KOSOVEL:

INTERNACIJA.

Polno obrazov!... In vsak obraz
priča, kako mu je v dušo mraz,
in mora iti.

In pred obrazi gre srep bajonet:
Naš si! Kaj bi s teboj tvoj svet?
Naš moraš biti!

Suženj, ujet si, za temo rojen!
Kako si zašel sploh v ta solnčen sèn,
v sèn o svobôdi?

Sèn o svobôdi — ta sèn je zlat.
A ona — ženska — ne sili na vrat,
treba je vstati,

zavojevati jo, in potem
sama priteče v topli objem
in se udá ti.

Kdo še veruje v pravice ukaz?
Glej, le poglej, kako gre naš plaz
z gore v dolino!

Gre in grmi, da odmeva povsod
in se vali vam šibkim na pot,
vi pa ne veste

in še ne vidite, da je zamàn
srd in sovraštvo in pógled solzàn...

Stópi hitreje! — *Ustavi me presem fôdit - na*
se to pima + na prvem prestopu + to v listu "Ljublj. Zvon" 1920.